

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **MVDr. Ing. V. T., Ph.D.**, narozen X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Bubeníčкова 42, 615 00 Brno

proti
žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2018, č. j. PPR-19806-3/ČJ-2018-990450

takto:

- I. Rozhodnutí Policejního prezidia České republiky, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, ze dne 24. 8. 2018, č. j. PPR-19806-3/ČJ-2018-990450, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta se sídlem Bubeníčкова 42, 615 00 Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor služeb pro zbraně a bezpečnostní materiál (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 23. 5. 2018, č. j. KRPB-94158-9/ČJ-2018-0602IZ-OSŘ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), zamítl žádost žalobce o vydání nového zbrojního průkazu pro nesplnění podmínky bezúhonnosti stanovené § 22 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zbraních“). Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 24. 8. 2018, č. j. PPR-19806-3/ČJ-2018-990450 (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce podané proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdil.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že skutek, pro který byl ve Slovenské republice uznán, nesplňuje v České republice znaky skutkové podstaty přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky. V České republice ustálená judikatorní praxe požaduje překročení hranice 1 mg/l alkoholu v krvi řidiče. Této hranice žalobce nedosáhl. Pokud by daný skutek byl spáchán na území České republiky, byl by maximálně přestupkem. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť obsahuje toliko prostou negaci odvolací námitky. V případě činů spáchaných v zahraničí zákonodárce není striktní, když stanoví, že se doba, po kterou není osoba považována za bezúhonnou, stanoví obdobně. Tím dal zákonodárce správnímu úřadu možnost uplatnit správní uvážení, které správní orgán prvního stupně odmítá.
3. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. V českém i slovenském zákoně je shodné vymezení jednání, které je považováno za deliktní. Soudní praxi a jí nastavenou hranici odlišující jednání soudně trestné a jednání přestupkové nelze považovat za liberační důvod. Žalobce prokazatelně řídil vozidlo pod vlivem alkoholu a dopustil se tím na území Slovenské republiky úmyslného trestného činu, za který byl pravomocně odsouzen, a jeho úmyslný trestný čin byl uveden v Rejstříku trestů. Žalovaný není oprávněn posuzovat rozhodovací praxi soudů v České republice a není mu v této oblasti přiznána možnost správního uvážení. Žalobce složil zkoušku, jejíž součástí je i ověření znalostí zákona o zbraních. Musel být tedy srozuměn se skutečností, že v případě pravomocného vyslovení viny za spáchání uvedeného úmyslného trestného činu u něj dojde ke ztrátě bezúhonnosti a odnětí jeho zbrojního průkazu. Napadené rozhodnutí se přezkoumatelným způsobem vypořádalo s námitkami žalobce. Tvrzení, že užitím slova obdobně je správní orgán oprávněn ke správnímu uvážení, je účelové.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek [§ 76 odst. 1 písm. b) s.

ř. s.]. Při rozhodování soud vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.

5. Jádrem sporu je otázka, zda pro zamítnutí žádosti o vydání zbrojního průkazu z důvodu nesplnění podmínky bezúhonnosti stanovené § 22 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o zbraních postačuje zjištění, že žadatel byl v cizině pravomocně uznán vinným ze spáchání trestného činu, jehož skutková podstata odpovídá skutkové podstatě úmyslného trestného činu podle české právní úpravy (při splnění zákonem stanovené doby, po kterou dochází ke ztrátě bezúhonnosti), nebo musí být zjišťováno, zda spáchaný skutek naplňuje všechny znaky skutkové podstaty úmyslného trestného činu podle české právní úpravy.
6. Z § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních vyplývá, že se za bezúhonného podle tohoto zákona nepovažuje mimo jiné ten, kdo byl pravomocně uznán vinným trestným činem neuvedeným pod písmeny a) nebo b), jestliže od právní moci odsuzujícího rozsudku nebo od výkonu trestu odnětí svobody neuplynula zákonem stanovená doba 3, 5 nebo 10 let (v závislosti na uloženém trestu). Ustanovení § 22 odst. 2 zákona o zbraních pak doslova stanoví následující: *„Za bezúhonného podle tohoto zákona se také nepovažuje ten, kdo byl v cizině pravomocně uznán vinným činem, jehož znaky odpovídají znakům některého z trestných činů uvedených v odstavci 1. Doba, po kterou není osoba považována za bezúhonnou, je obdobná jako v odstavci 1.“*
7. Z citovaného ustanovení je patrné, že pro ztrátu bezúhonnosti nepostačuje pravomocné uznání viny ze spáchání jakéhokoli úmyslného trestného činu v zahraničí. Zákonodárce jasně vyjádřil, že na bezúhonnost mají vliv pouze takové činy, které lze i podle české právní úpravy kvalifikovat jako úmyslné trestné činy. V opačném případě, by vedlejší věta *„jehož znaky odpovídají znakům některého z trestných činů uvedených v odstavci 1“* zcela postrádala smysl. Je tedy jednoznačně nutné učinit úvahu o tom, zda znaky činu spáchaného v zahraničí odpovídají znakům některého z úmyslných trestných činů podle české právní úpravy. Klíčové je pak pro tento účel vymezení pojmu „čin“. Ten lze totiž obecně chápat jako skutkovou podstatu určitého trestného činu vyjádřenou v právním předpise, tj. právní kvalifikaci, ale také čistě jako skutek, tj. jednání pachatele (pro srovnání lze odkázat na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva k čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod – viz např. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Zolotukhin proti Rusku*, stížnost č. 14939/03, dostupný na <http://hudoc.echr.coe.int>). Volba jedné či druhé varianty má pak zásadní dopad na posuzování bezúhonnosti dle § 22 zákona o zbraních. V prvním případě by totiž postačovalo porovnání zahraniční a vnitrostátní právní úpravy a posouzení, zda se znaky skutkových podstat obsažených v těchto právních úpravách překrývají či nikoliv. Naproti tomu v druhém případě by bylo nutno prověřit, zda skutek, z jehož spáchání byl žadatel pravomocně uznán vinným v zahraničí, naplňuje všechny znaky skutkové podstaty trestného činu dle české právní úpravy.
8. Jestliže samotný text zákona připouští více možných výkladů, je nutno se přiklonit k té variantě, která bude více odrážet smysl a účel zákonné úpravy. Jak přitom bylo uvedeno výše, jejím smyslem není odebrat či nevydat zbrojní průkaz každému, kdo se dopustil jakéhokoli jednání kvalifikovaného v zahraničí jako trestný čin. Smyslem je učinit tak v případě, že se dotčená osoba dopustila jednání, které je podle českého zákonodárce považováno za natolik závažné, že je potřeba upřednostnit ochranu společnosti před individuálním zájmem žadatele o vydání zbrojního průkazu (resp. jeho držitele). Nemůže být tedy podstatné, jak dané jednání právně kvalifikuje zákonodárce státu, v němž byl čin

spáchán, nýbrž český zákonodárce. Krajský soud se proto přiklání k názoru, že § 22 odst. 2 zákona o zbraních vyžaduje, aby správní orgán rozhodující o žádosti o vydání zbrojního průkazu posoudil, zda skutek, z jehož spáchání byl žadatel v cizině uznán vinným, vykazuje znaky skutkové podstaty trestného činu dle § 22 odst. 1 zákona o zbraních, tj. trestného činu podle zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“).

9. Je nutno zdůraznit, že správní orgán se tímto nestaví do role soudu, který by posuzoval vinu pachatele trestného činu. Pachatel byl již pravomocně vinným uznán. Správní orgán tedy nezkoumá ani neprokazuje, zda se pachatel skutečně dopustil jednání, které je vymezeno ve skutkové větě odsuzujícího rozhodnutí. Právě proto je aplikace § 22 odst. 2 zákona o zbraních podmíněna tím, že žadatel byl v cizině pravomocně uznán vinným daným činem. Správní orgán při aplikaci tohoto ustanovení tudíž nenahrazuje trestní soud, nýbrž činí toliko jedinou úvahu, a sice porovnává, zda trestněprávně relevantní okolnosti spáchaného jednání naplňují všechny znaky skutkové podstaty úmyslného trestného činu podle české právní úpravy
10. Výše uvedené zároveň nutně neznamená, že by měly správní orgány vždy přistupovat k podrobnému zjišťování okolností spáchání činu v zahraničí, nevystanou-li žádné pochybnosti o tom, že charakter posuzovaného činu odpovídá charakteru konkrétního trestného činu podle českého trestního zákoníku. Na druhou stranu je podrobnější zjišťování na místě tehdy, jestliže žadatel o vydání zbrojního průkazu poukazuje na konkrétní znaky jeho činu, které podle něj vylučují, že by se mohlo jednat také o trestný čin podle českého trestního zákoníku. Pokud skutečně přichází v úvahu odlišná právní kvalifikace podle českého trestního zákoníku, nemůže správní orgán tvrzení žadatele zcela ignorovat.
11. V nyní posuzované věci přitom žalobce poukazoval na to, že čin, pro který byl ve Slovenské republice odsouzen, spočíval v řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, kdy u něj byla naměřena hladina alkoholu v dechu 0,57 mg/l (resp. 0,53 mg/l). Zároveň poukazoval na to, že v České republice by se nemohlo jednat o trestný čin s ohledem na ustálenou soudní praxi, která za trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 247 trestního zákoníku považuje jízdu pod vlivem alkoholu standardně tehdy, je-li řidiči naměřena hodnota alkoholu 1 mg/l. Žalovaný na toto tvrzení reagoval tím, že rozhodující je podle něj pouze záznam v Rejstříku trestů a hodnotu alkoholu v krvi mu nepřisluší hodnotit. Tato úvaha žalovaného je však nesprávná. Jak vyplývá z výše uvedeného, žalovaný naopak jednotlivé aspekty jednání, které mají vliv na jeho právní kvalifikaci jako trestného činu podle českého trestního zákoníku, hodnotit musí. Za takové hodnocení nelze považovat obecné porovnání textu české a slovenské úpravy bez ohledu na to, jak je tato úprava v jednotlivých zemích interpretována a aplikována. Jakkoliv totiž může být text obou ustanovení srovnatelný, rozhodně nelze vyloučit, že konkrétní jednání může být podle obou úprav posouzeno rozdílně. Poukazoval-li žalobce na konkrétní skutečnosti, které podle něj mají vliv na trestněprávní kvalifikaci jeho jednání podle českého práva, měl žalovaný tyto skutečnosti hodnotit.
12. Žalovaný se tedy fakticky zcela odmítl zabývat námitkou, že posuzované jednání není trestným činem dle českého trestního zákoníku, a ignoroval tvrzenou skutkovou okolnost, která zcela jistě může být z pohledu českého trestního zákoníku relevantní, a sice konkrétní naměřenou hladinu alkoholu v dechu. Za této situace je nutno hodnotit napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné [viz § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

13. Pro účely dalšího řízení soud upozorňuje na to, že nebude nezbytně nutné podrobněji zjišťovat skutkový stav, pokud žalovaný shledá, že tvrzení žalobce nijak nevylučují právní kvalifikaci jeho jednání jako trestného činu dle českého trestního zákoníku. Takový závěr by ovšem musel žalovaný v první řadě náležitě odůvodnit (tj. uvést, jak se žalobcem tvrzené skutečnosti promítají do trestněprávní kvalifikace jeho jednání podle českého práva). Soud nemohl k této otázce zcela nahradit úvahy žalovaného, neboť by tím nepřipustně zkrátil žalobce na jeho právech, protože by proti dané argumentaci mohl brojit poprvé až v řízení o kasační stížnosti.
14. V dalším řízení se tedy žalovaný bude muset nejprve blíže zabývat judikatorní praxí českých soudů při interpretaci a aplikaci neurčitého právního pojmu „stav vylučující způsobilost“, aby zjistil, jaká hranice alkoholu v krvi je při řízení motorového vozidla již standardně považována za trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 247 trestního zákoníku. Poté provede posouzení, zda tuto hranici překračuje žalobcem tvrzená hladina alkoholu, která mu měla být naměřena při činu, za který byl odsouzen na území Slovenské republiky. V případě, že by již na základě tvrzení samotného žalobce bylo možné shledat, že daný čin je také trestným činem podle českého trestního zákoníku, nemusel by již žalovaný činit další skutková zjištění (neboť obrana žalobce by zjevně nemohla být úspěšná) a mohl by přistoupit k zamítnutí žádosti. V opačném případě, shledal-li by obranu žalobce za relevantní, musel by dále postavit na jisto, že ony tvrzené relevantní skutkové okolnosti odpovídají skutečnosti – tj. jsou takto zachyceny v odsuzujícím rozhodnutí orgánu Slovenské republiky. Pro účely posuzování těchto otázek však soud upozorňuje na zásadní rozdíl mezi hodnotami alkoholu v dechu, resp. v krvi vyjádřenými v jednotkách mg/l a g/kg (neboli ‰).
15. Jelikož to může mít význam pro účely dalšího řízení před žalovaným, zabýval se soud dále námitkou porušení zásady zákonnosti z důvodu, že správní orgán odmítl uplatnit správní uvážení. Tuto námitku soud nepovažuje za důvodnou. Jak vyplývá z čl. 41 Legislativních pravidel vlády (usnesením vlády ze dne 19. března 1998 č. 188 ve znění pozdějších změn), slovo „obdobně“ ve spojení s odkazem na jiné ustanovení téhož nebo jiného právního předpisu vyjadřuje, že toto ustanovení se vztahuje na vymezené právní vztahy v plném rozsahu. Užití tohoto slova tedy rozhodně nevyjadřuje možnost správního uvážení správního orgánu. Správní orgán prvního stupně i žalovaný tedy v situaci, kdy shledali dispozici § 22 odst. 2 zákona o zbraních naplněnou (byť tento závěr je ve světle výše uvedeného předčasný, neboť se správní orgány nezabývaly relevantní argumentací žalobce, která naplnění této dispozice rozporuje), byli povinni bez jakékoliv modifikace či uvážení použít doby stanovené v odkazovaném ustanovení (§ 22 odst. 1 zákona o zbraních).

IV. Shrnutí a náklady řízení

16. Soud z výše uvedených důvodů ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. [ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Pro úplnost soud dodává, že nesdílí přesvědčení žalobce, že by zjištěný nedostatek nebylo možné zhojit v odvolacím řízení, a proto nepřistoupil také ke zrušení prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný je bezesporu oprávněn odvolací námitky v novém řízení řádně vypořádat a případně také učinit další skutková zjištění.

17. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci a sepsí žaloby) 2 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 2 x 300 Kč. Jelikož je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 1 428 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. července 2020

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu